

110
[4-100]

בשם הבעל שם טוב ר"י ארי' אדם לא יחשב ה' לו עון (תהלים לב. כז) פרוש אשוני ותהלותיו של אדם קנה שכאשר נסקק מחשבתו מלחשב את השם ה' כדון הוא, נחשב בעיני עצמו לעון לוי. ועל דרך זה אמר רש"י מא. י' לא יהיה כד אל ו' שלא יהיה י' אל ו' בעיני האדם, רק שיקים המיד באמת 'שרותי ה' לנגדי תמיד' (ש"ס טו. ח): (מבואות מן לקוים ד"ה כס בעל שם טוב)

איחא בשם הבעל שם טוב ר"י על המשנה (אבות ס"ג מ"ח) השוכן דבר אחר ממשנתו ששוכח דבקות האחרות שיש בקל אוח שנתורה, ועל זה מביא במשנה הפסוק (בראשית ט' ט) 'מן תשכח' (ש"ס טז) (ש"ס טז מר ומתקן מר"ה מ"ה ד"ה ש"ס טז)

בשם הבעל שם טוב ר"י על המשנה (אבות ס"ג מ"ח) השוכן דבר אחר ממשנתו ששוכח דבקות האחרות שיש בקל אוח שנתורה, ועל זה מביא במשנה הפסוק (בראשית ט' ט) 'מן תשכח' (ש"ס טז) (ש"ס טז מר ומתקן מר"ה מ"ה ד"ה ש"ס טז)

בשם הבעל שם טוב הקדוש וכוונתו יגן עלינו שבאם אין האדם רואה לפניו שם ה' כדון הוא אין הסימן שנקשר לא מטהרה ערוך:

(לשם ד"ה מר ר"ה ד"ה טו ו' יחזר ר"ה ל"ה)

אמר מרן אור שבעת הימים רוח אפינו משיח ה' דבר ישראל בעל שם טוב, שבכל מקום שרש"י אומר ששטנו של מקרא פנתו כשיהיה לך התפשטות הנשמיות והיהיה מקשר מכל עניני חמר, משיג הפשטות של המקרא מפיטש מקל רציון בסודות עצמולות:

(יחזר מר"ה מר"ה ש"ס טו. י' ד"ה ט"ז ע"כ ע"כ ע"כ)

זהו יחזר לי שור וחמור, והנה שם לי הפרדה האם מילא שנתו לי השם יחזר, שור הוא לשון סתמולות וראיה, דאמר שהעירי מונח ע"כ ע"כ, או נתון לו השם יחזר שראה ממשל חמר בשם הגדול והשם ה' היה כדון הוא הולך לפני חמר:

שרותי ה' לנגדי תמיד (תהלים טו. ח) שרותי' לשון השתוות, בכל דבר המארע הכל שוה אצלו, בין בעניני שמשבחין בני אדם אותו או מבין אותו, וכן בכל שאר דברים, וכן בכל המאכלות בין שאוכל מצוננים בין שאוכל שאר דברים, הכל ישוה בעיניו, כיון שהוסר היצר הרע ממנו מכל וכל, וכל דבר שארע לו יאמר הלא זה הוא מאתו תכרר ואם בעיניו הגון וכי"ש, וכל בנתנו לשם שמים, אבל מצד עצמו אין הלוך, וזה מדרגה גדולה מאד:

(נושא הרי"ה סי' ט)

בשואמר דברי תורה, יקשר עצמו במחשבתו מתחלה בבורא יחזר, וישמח חבורו כן גם בבורא יחזר, מאשרת, לפי שכל אדם אינו חי רק בשפעו יחזר הנשפע בכל הקביות, ויחשב שאינו אומר דבר זה רק לפני הבורא יחזר לעשות נחת רוח, ואין אני אומר דבר זה לפני חברי, שמה לי נקא מינה אם ילשב אחי או אם יגיד אחי, כל זה הוא מבעל שם טוב:

(דברי ימים ופתיחה) ד"ה ד"ה (מחזק)

יחשב קרם הלאמר במחשבה נכונה ונקה שמכין את עצמו ללמד לשמה עלי שום בונה נרה, וכאשר היהודי אחי לך מורי הגדולים בתורה ובחסידיה ובתוכם יחזר הרב החסיד מופת הדור מורט הרב רבי ישראל בעל שם טוב וצלהיה בנה רצהו לקרמו לשמה, לדבק את עצמו בקדושה וטהרה עם האמויות בכל ופעל בדברו ובמחשבתו, לקשר חלק מנפש רוח אורי, מה יחידה בקדושה נר מצוה ותורה אור, אחיות המוקדמות ומשפיעים שפע אורות וחיית אמתית ונחשיות:

וכשוקה להכין ולהתדבק בהאחיות קדושים, ויכל להכין מתוך האחיות מקשר אפילו עמיתו, ולכן נקראת התורה 'מאירת עינים' (תהלים י"ט ט"ו) שפאיה ציני המתדבק בהם בעצוה התורה כמו האחיות של ארזים וקמים, ומלוחי מיום שהנתי בדבקות האבקה עם מורי הרב מורט הרב רבי ישראל תהא נשמחו צורה בצדו התיים תיל, וצחי נאמנה שנה היו הנגהויו בעצוה התורה ברב חסידות ופרשנות וחקמתו, צריך באמתו, יהיה, ומשפרן קלן לה, כבוד ה' חסדו דבר:

(מר"ה מר"ה ש"ס ט"ז ע"כ ע"כ ע"כ)

מבשר זרע ליקטם ר"ה אל יסור "אל יסור אתם ממצוה אלא מתוך דבר הלכה, היית ודעה שצריך האדם ללך בדבקות חבדא ביה ואל יסוק אף רגע חד מדבקות, רק להיות רבט ויחבר נחשטו לחבדא וכל במצוות, אך שן אסר רשאי להיות עמר מדבקות יחש, הוא ע"י הורה, היית כשעטק לכיחך הורה בעין חושב ורשין לכן ולבדו הלכטא, ואו כשעטק בהלכא אי אפשר להיות בדבקות, רק שנתחלה קדם ותחלת הלימוד צריך ללימד קדיה וסכחיתו בדבקות גדול, ואח"כ באמצע חולכה בעת עיסו הוא מור מדבקות וכו'.

זהו אל יסור אתם ממצוה היית מדיבור הלכות, הוא שאט עמר האדם מלוחו רבט מבורא ביה "אלא מתוך דבר הלכה היית באמצעות דבר הלכה וכו'.

בשם הבעל שם טוב ר"י על המשנה (אבות ס"ג מ"ח) השוכן דבר אחר ממשנתו ששוכח דבקות האחרות שיש בקל אוח שנתורה, ועל זה מביא במשנה הפסוק (בראשית ט' ט) 'מן תשכח' (ש"ס טז) (ש"ס טז מר ומתקן מר"ה מ"ה ד"ה ש"ס טז)

בשם הבעל שם טוב ר"י על המשנה (אבות ס"ג מ"ח) השוכן דבר אחר ממשנתו ששוכח דבקות האחרות שיש בקל אוח שנתורה, ועל זה מביא במשנה הפסוק (בראשית ט' ט) 'מן תשכח' (ש"ס טז) (ש"ס טז מר ומתקן מר"ה מ"ה ד"ה ש"ס טז)

שמעתי בשם הבעל שם טוב ר"י על המשנה (אבות ס"ג מ"ח) השוכן דבר אחר ממשנתו ששוכח דבקות האחרות שיש בקל אוח שנתורה, ועל זה מביא במשנה הפסוק (בראשית ט' ט) 'מן תשכח' (ש"ס טז) (ש"ס טז מר ומתקן מר"ה מ"ה ד"ה ש"ס טז)

(לשם ד"ה מר ר"ה ד"ה טו ו' יחזר ר"ה ל"ה)

בדורותינו שאנו במקום השכל, מאד מאד צריך להתחזק ביראתו יחזר ולהתבודד מחשבתו חמיר ביראה ובאימה, ואפילו בעת הלאמר טוב לנחש בכל פעם מלמדו ולהתבודד מחשבתו, ואף שמתקנת זה יחשביל צדק מלמדו, כי לא הפךרש וכי' (אבות ס"א מ"ח) וכן שאמר במברא (ברכות כ"ב) וזרות האשונים שמקור נפשם על קדושת ה' מגדל דבקותם נצלה להם נשים, ובזרות האחרונים אף על פי שלוקמים תורה יותר תרבה מהאשונים ולא ינו כל כך לנשים, ועל חמור כן גם של על חמור אנהנו בדורות הללו שנחמטנו התלכות מכל וכל, וצאם הראשונים פאש"י וכי' (שבת קכ"ב) שפאיש שהתקנת לנו להתחזק ביראתו ואבתו יחזר בדבקות גדול:

(ליקוט קיי"ה סי' ט"ה)

בשם הבעל שם טוב ר"י על המשנה (אבות ס"ג מ"ח) השוכן דבר אחר ממשנתו ששוכח דבקות האחרות שיש בקל אוח שנתורה, ועל זה מביא במשנה הפסוק (בראשית ט' ט) 'מן תשכח' (ש"ס טז) (ש"ס טז מר ומתקן מר"ה מ"ה ד"ה ש"ס טז)

בשם הבעל שם טוב ר"י על המשנה (אבות ס"ג מ"ח) השוכן דבר אחר ממשנתו ששוכח דבקות האחרות שיש בקל אוח שנתורה, ועל זה מביא במשנה הפסוק (בראשית ט' ט) 'מן תשכח' (ש"ס טז) (ש"ס טז מר ומתקן מר"ה מ"ה ד"ה ש"ס טז)

בעת הלאמר ששוכח דבר אחר ממשנתו ששוכח דבקות האחרות שיש בקל אוח שנתורה, ועל זה מביא במשנה הפסוק (בראשית ט' ט) 'מן תשכח' (ש"ס טז) (ש"ס טז מר ומתקן מר"ה מ"ה ד"ה ש"ס טז)

לא יסור אתם מחבור אלא מתוך דבר הלכה שמתוך דבר וכו' (ברכות לא). אמר מרן הבעל שם טוב וצוקצוקיה נשמחו בגניו מרומים וכוונתו יגן עלינו, 'מחבור' לשון 'מחבור', ורצה לומר הדבקות בהשם יחזר, שאין לאדם רשות להפטר מדבקות חמירי בו יחזר אלא בעת ששוכך בדבר הלכה, הגם ששל די עמק העיני בלמודו הוא נפרד מדבקותו, אבל כיון שמתוך דבר וכו' רצה לומר על די ההלכה נפי וכו' להשם יחזר, כי בתורה הקדושה מלבש רצון הבורא יחזר, ו'אשרא ברוך הוא ואורחא כלהו חריש, ואין זה פחד אלא דבקות גמורה, עד כאן, ודבר פי חכם חריש:

(ש"ס טז מר ומתקן מר"ה מ"ה ד"ה ש"ס טז)

המפגשה הידוע שהבעל שם טוב הקדוש, שפעם אחת הלך לבית הפדוש ועמד על הפתח ולא רצה לבטא, ואמר שבלתי יוכל לבטא בו על פי הוא קל על כל דוחיו מפה לפה מתוך חספיה, עד כלי יצא מקום לבטא בו, ויהיה כל העומדים אתו על הפתח הגדול, וקלא ארובא, אין שבת גדול מה ששפתי תורה חספיה מלאים מתוך חספיה:

ואם תסביר להם הענין, כי אין זה למעלה נחשב כשפית הנקטת או הבית הפדוש מלא מתוך חספיה, שהוא מחמת שהדבורים מהעולם אין יוצא מן תלכ בנתה שלמה וצוניה, על כן לא יוכל להיות להם עליה למרום, ותקמא הבית מפה לפה בתורה חספיה עד שלא יוכל הנקט לבטא בו, מה שאין כן אלו היו מתפללים העולם בנתה תלב כראיה, היו הדבורים הקדושים פורחים למעלה לא יאמר מהם כלום למטה, כמאמר חז"ל (חיקוי כה) ש"ס כל אורחא דלאו הוא ברחילו ורחימו לא פרתת לעלא:

(מר"ה מר"ה ש"ס ט"ז ע"כ ע"כ ע"כ)

die
כ"ה